

Иван Вазов

Сърдитата скала и влакът

През векове безброй стърчал е неподвижен,
надвесен, мълчалив над пропастите той.
О Камък! В твоя лоб гранитен и загрижен
каква тъга стои? Какъв е блянът твой?

Скалата прогълча: – Там в она дол дълбоки
влечуга някаква край Искъра пълзи,
дими, гърми, фучи и урвите високи
ехтят... О человек, кажи: кой загрози

на тия самотий покоя вековечни?
Какъв е този Дух нечист, таз гад, що днес
встревожи нашта лен и наший мир безпечни?
Как викат тоз Бяс нов, метежен, луд? –
Прогрес.

КРАЙ

Източник: Словото

Набиране: Атанаска Христова, Пловдивски университет, септ. 1999

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/4714>]